

ligger det aabenbart deri, at Militærvæsenet mere og mere skifter Karakter, mere og mere i Stedet for sin udadvendte Side faar en indadvendt Side, mere og mere kommer til at vende ikke imod den ydre Fjende, men imod den indre. Og ikke mindst gælder dette i de militære kapitalistiske Stater. Tyskland, Frankrig, England osv. ville og kunne ikke afruste, ikke af Hensyn til Nabomagterne, men af Hensyn til det under Kapitalismens Udvikling mere og mere utilfredse Folk. Jo mere Kapitalismen slaar over i sin Karikatur, jo mere den forraadner indvendig fra, jo mere den føler sig svag, jo mindre den føler, den kan stole paa egne Kræfter, desto mindre kan den undvære dette Panzer, dette Jernkorset om den møre og raadne Kapitalisme, som Militarismen er. Derfor er det, at Krigsrustningerne vokse. Det er, fordi Folkets Utilfredshed og oprørske Tendenser imod Kapitalismen bestandig vokse, at man ogsaa herhjemme tænker sig den indre Fjende, det utilfredse Folk, det under Kapitalismen udbyttede og med Kapitalismen utilfredse Folk, som Maal for danske Soldaters og Officerers Geværer. Det har en af de ivrigste Militarister, Oberst N. P. Jensen, tydeligt skrevet. Hans Ord fortjente at staa i Rigsdagstidenden, de fortjene at kendes over hele Landet. De fandtes den 4. December 1906 i „Berlingske Tidende“ og lød saaledes: „Ingen Stater — heller ikke de neutrale — kan undvære et virkeligt Forsvar. Desuden maa det ikke glemmes, at Forsvaret ikke alene skal værne Staten imod ydre, men ogsaa imod indre Fjender. Og da det er umuligt at forudse, i hvad Retning Udviklingen vil gaa, maa vi have Midlerne til, hvis det behøves, at kunne opretholde Lov og Orden med Vaabenmagt“. Derfor tror jeg, at hele den Militærpolitik, som nu inaugureres her i Landet, er ikke en Politik, der i første Linie tager Sigte udadtil, men det er en Politik, der i første Linie tager Sigte indadtil. Det er de besiddendes Sammenrotning, som foregaar under Dække af den nye Forsvarspolitik. Som Estrup og Højre paa et vist Tidspunkt med Held brugte Forsvarssagen — det skadede den meget, det indrømmer Højremænd — overfor de fremrykkende Bønder for at holde dem nede, saaledes tænke de nye Sammensmeltere at benytte Forsvarssagen overfor den fremrykkende Arbejder- og Husmandsklasse. Denne de besiddendes Sammenrotning imod de besiddelsesløse, den konservative Samlingspolitik, der i de senere Aar er

indvarslet her i Danmark, er saa grim i sin Nøgenhed — Hørup har stemplet den som den lumpneste af al Politik —, at den maa smykkes, den maa iføres spraglet Dragt, den maa gaa omkring i Karnevalsdragt, den maa have de nationale Farver til Dække. Man tør ikke proklamere den nøgen, ren og grim som den er, og saa vil man benytte Forsvarssagen, d. v. s. Rustningsgalskaben, mod den i vore Dage fremrykkende Underklasse paa samme Maade, som Højre benyttede den overfor den den Gang fremrykkende Underklasse. Derfor ere de militære Love, som for Tiden nu ere forelagte, Politik, Overklassepolitik. Men det store Folk vil forstaa, at disse Forslags Gennemførelse baade er folkefjendtlig og landsskadelig, og at vi slet ikke have Raad dertil, set fra det brede Folks Standpunkt.

Jeg vil erindre den højtærede Forsvarsminister og Kongspræsident om en Tale, han har holdt. Det er ikke tre Aar siden, det er knapt et halvt Aar siden. Det var, da han i kort Tid var Finansminister — og gid han var vedbleven at være Finansminister —, da holdt han en udmærket Tale, hvori han mindede os om Væksten af Danmarks udenlandske Gæld. Senere er jo dette Punkt blevet nærmere oplyst gennem et Hæfte, Statistisk Bureau har udsendt, og det er virkelig afskrækkende Ting, som der lægges frem for os. Jeg skal ikke trætte Tinget med mange Tal, men ganske kort vil jeg dog gøre det ærede Tings Flertal — og derigennem, haaber jeg, ogsaa Vælgerne ude i Landet — opmærksom paa disse Forhold. I 1891 havde vi et Overskudstilgodehavende i Udlandet paa 8 Millioner Kroner. I dette Øjeblik have vi en Gæld til Udlandet paa 600 Millioner Kroner. Og det er særlig i de sidste 8 Aar, denne Gæld er vokset saa forfærdelig, nemlig med 400 Millioner Kroner. Det bliver saadant noget som Ejendomsskyldvurderingen af samtlige fynske Landdistrikter. Det vil sige saadant noget som, at vi i disse 8 Aar have pantsat de fynske Landdistrikter til udenlandske Kapitalister, til Børskonger i Hamborg og Paris og andre Steder. Det, vi her ere i Færd med, er, hvad Kristoffer den Anden blev berygtet for, det er at pantsætte Landet Stump for Stump til Udlandet. Forholdet kan forklares paa forskellig Maade, men at det er egnet til at vække Uro herhjemme, det er sikkert nok. Her have vi et nationalt Spørgsmaal af den allerhøjeste Interesse, som burde beskæftige Rigsdagen og Folket, og